

„Proč by mu někdo něco takového udělal?“

„To nevím, ale Jullian neměl jen přátele. Tvůj manžel dokázal naštvat kdekoho, soudce, policisty i svědky. Asi to nevíš, ale před třemi týdny jsme ho málem strčili do vazby, kvůli tomu, jak se choval na komisařství. Byl opilý a častoval nás všemi možnými jmény. Kdybych ho neznal, tak bych ho zavřel.“

„Hledá tělo Sarah.“

„Možná. Ale už jsou to čtyři roky a on se potuluje po ulicích v Bercku jako duch. Hledání se proměnilo v obtěžování a nedá se jím omluvit všechno. Policie na tom stále maká, ať si myslí cokoliv.“

„Dokud Jeanson neprozradí místo, kam pohřbil tělo naší dcery, Jullian bude ničit všechno kolem. Včetně sebe.“

Pohled jí uletěl do dálky.

„Pojď sem...“

Colin ji objal.

Měl pocit, že objímá kámen.

Léana se dost příkře vymanila z jeho náruče a napila se kafe.

„Promiň, Coline, ale...“

„Netrap se tím. Chápu.“

Colin v rozpacích pohlédl směrem ke vchodu a viděl, že tam bliká maják hasičů nebo sanitky. Pak se znovu podíval na Léanu.

„Prošel jsem seznam hovorů v jeho mobilu. Všiml jsem si, že jsi mu včera a předevírem několikrát volala, je to tak?“

„Nechal mi vzkaz. Pustím ti ho.“

V reproduktoru zněl Jullianův hlas vážně a monotónně. Říkal, že má důležitou informaci o jejich dceři Sarah.

„Od té doby o sobě nedal vědět, na moje volání neodpovídal.“

Colin si informaci poznamenal do zápisníku, který nosil už dlouhá léta v náprsní kapse saka, vedle okousané tužky s gumou. I teď si ji strčil do pusy.

„Jeho otec mu volal před třemi dny, že jede do Montpellier na svátky. Právě jsem si poslechl vzkaz na mobilu tvého manžela – jen tak pro informaci, nechali jsme si jeho telefon kvůli vyšetřování. Zavolał jsem tvého tchána a řekl mu o tom útoku, zatímco tys byla už na cestě. Bude tu zítra.“

Léana přikývla. Jacques Morgan ztratil svou ženu před půl rokem, když spolykala prášky a spáchala sebevraždu. Léana nikdy svou tchyni neviděla šťastnou. Vždycky jí hluboko v očích plál intenzivní smutek, jeho původ Léana a dokonce ani Jullian neznali. Alkohol, antidepresiva a anxiolytika udávaly rytmus jejímu životu. Léanu často napadlo, jako to Jacques mohl všechno snášet.

Colin ji vyrušil z myšlenek.

„A je tu ještě jedna tak trochu tajná věc, o které bys měla vědět. Asi před dvěma měsíci nám Jullian volal brzy ráno na komisařství a oznámil nám vloupání.“

Léana se zarazila v pohybu. Kelímek zůstal viset ve výšce brady.

„Vloupání?“

„Nechtěl ti to říct a požádal mě, abych raději mlčel. Nechtěl ti přidělovat starosti, věděl, že ti brzy vyjde kniha a že budeš myslet na spoustu jiných věcí. Zajel jsem do vily, abych to zkontroloval, ale...“

Zdálo se, že je v rozpacích. Léana mu visela na rtech.

„...ale s ničím tam nebylo ani hnuto. Jullian spal nahoře v patře a nic neslyšel. Řekl nám, že mu někdo prohledával věci, že si všiml přemístěných papírů a že zloděj byl rovněž v koupelně a ukradl z ní běžné věci, jako třeba mýdlo nebo dva kartáče na vlasy. A taky že chybí vydání tvých knih, které se nacházely v knihovně.“

Léana měla pocit, že prožívá poslední kolo boxerského zápasu a že dostává ránu za ranou. Zbytek kafe hodila do koše. V hrdle jí zůstala jeho kovová chuť.

„To je šílené. Mýdlo? Moje romány? Proč to udělal?“